

Es veu que sí

Una oració com *Es veu que es barallen* es pot usar amb dos sentits diferents: com l'equivalent de *Hom veu que es barallen* i com l'equivalent de *Sembla que es barallen*. (Caldria assenyalar encara un tercer cas, intermedi entre els altres dos, amb el verb *veure* en el sentit de "notar-se", cas en què el modificariem amb l'adverbi *ja*, *Ja es veu que es barallen*, o l'emfasitzariem amb una pausa: *Es veu, que es barallen*.) Si el verb de l'oració subordinada completiva revestia una forma de pretèrit, com *es barallaven*, en el primer cas el verb de la principal revestiria també aquesta forma, *Es veia que es barallaven* (això és, *Hom veia que es barallaven*), però en el segon cas es mantindria la forma del present, *Es veu que es barallaven* (això és, *Sembla que es barallaven*). Cal afegir-hi, encara, que en el primer, en lloc de la conjunció *que* es pot usar la conjunció modal *com*: *Es veu com es barallen*, cosa que no és possible en el segon. Així mateix, les modificacions adverbials que pot admetre cada una d'aquestes dues significacions no són les mateixes: *D'allí estant es veu que es barallen* (o *com es barallen*) i *Es veu que es barallen molt sovint*. Finalment, hi ha una altra diferència a remarcar: si bé en cap dels dos casos la subordinada introduïda per la conjunció *que* no es pot representar pel pronom *ho*, com a confirmació de la frase *Es veu que es barallen* diríem, en el primer cas, *Si que es veu*, en el segon, *Es veu que sí*.

El Diccionari Fabra no recull amb tota exactitud la possibilitat d'usar el verb *veure*, en frases impersonals, com a equivalent de *semblar*. Es limita a indicar l'exemple *Segons es veu, ell pretenia enganyar-nos*. La Gran Enciclopèdia amplia una mica aquesta informació, sense que arribi, però, a ésser completa. Diu que *segons es veu* (o *segons que es veu*) equival a *sembla que*, explicació que il·lustra amb l'exemple *Segons que es veu, ara caldrà pagar més impostos. Caldria afegir-hi la possibilitat d'iniciar la frase dient Es veu que...*, que té un ús molt vivaç, del qual segurament trobaríem molts exemples en els nostres textos literaris, com aquest de Maria Mahent: *Es veu que (ets parats) entren per dalt a refugiar-se i després no deuen poder sortir* (*L'aroma d'arc*, pàg. 211). Avui, en aquests casos, molts s'estimen més de dir *sembla ser que...*, però com a alternativa al simple ús de *semblar*, més que no pas reforçar-lo amb l'infinitiu *ésser* (o *ser*), creiem preferible de recórrer a *es veu que...*